

[Undervisnings- og forskningsministeren]

det ikke er noget nyt, men den gamle læreruddannelse byggede jo altså på 3½ år, hvorefter det gradvis er kommet op på 4. Derfor må vi også have mulighed for at sætte lidt højere faglige mål. Det skal vi ikke skamme os over.

Dernæst er der et tema, som jeg meget gerne dyrker – ih, hvor vil jeg gerne dyrke det – og det er dette med, at der er for mange bemyndigelser. Lad os gå dem alle sammen igennem. Jeg gjorde det her – ja, undskyld – medens jeg lyttede til indlæggene, og startede med bemyndigelserne forfra. Det er svært at undvære de bemyndigelser, men lad os tale om det. Som regel har man jo bemyndigelser, fordi der er et eller andet, man vil tillade. Jeg siger så tit til mine embedsmænd: Kunne vi dog ikke bare stryge de regler, så er det vel tilladt? Dertil siger de: Nej, hvis du stryger reglerne, så er det forbudt. På den anden side er det jo ikke embedsmændene, der skal bestemme. Hvad nu, hvis vi politikere siger: Det er sådan, at når vi stryger reglerne, så er det tilladt? Skulle vi så ikke sætte de embedsmænd til vægs for en gangs skyld – også dem i Justitsministeriet – som ustandselig siger: Jamen der skal være en paragraf om det og en paragraf om det og en paragraf om det? Man skulle bare vide, hvordan det irriterer, at man ustandselig skal have hjemmel til dit og dat. Hvorfor kan de ikke bare gøre det? Én, der er vokset op i en højskoletradition, kan simpelt hen ikke få det ind i sit hoved og forstå det. På en højskole må man alting, skønt der ikke er hjemmel til noget som helst. Hvorfor kan det ikke lade sig gøre på et seminarium? Jeg forstår det ikke, og det synes jeg vi skulle dyrke. Lad os lave en studiekreds og bryde nye veje her til begrænsning af bemyndigelser, for de fleste steder ville jeg meget hellere have at der slet ikke var nogle regler. Det er at sige det, som det er.

Der er også et andet tema, jeg synes vi virkelig skal dyrke. En række ordførere har talt med sympati om den ordning, som vist var gældende, da de selv tog deres læreruddannelse, nemlig at man var på græs i et halvt år, og det var et halvt år ud af en 3-årig uddannelse. Det vil sige, at man havde et lærerembed på godt og ondt, hvor man sad alene med klasserne i et halvt år, som hr. Anders Mølgaard var inde på. Så fandt man ud af, om man kunne lide børn, og om man overhovedet kunne lide at være lærer, og mange fik truffet en klog beslutning på et tidligt tidspunkt, nemlig at forlade uddannelsen.

I dag er det, som om man først kommer ud i det rigtige liv efter meget lang tid på seminariene. Gid vi dog kunne få en mere virkelighedsnær praktik. Det er lettere sagt end gjort, for begynder vi at udvide antallet af uger til praktik, går det ud over teorien. Begynder vi at forlænge uddannelsen, bliver den dyrere. Vi kunne selvfølgelig gøre som på pædagogområdet: indføre lønnet praktik. Men vil kommunerne det? Og vil vi udsætte vores børn for det? Det skal vi trods alt også lige have med. Dengang var der lærermangel; det er der ikke så meget nu, og derfor er det ikke sikkert, at der er den samme villighed til at lægge børn til en meget tidlig lønnet praktik, hvor de studerende har et fuldt skema.

Så det er lettere sagt end gjort, men kombineret med følordninger eller andet, kunne der måske skabes et større fremskridt på dette punkt, end der er lagt op til i lovforslaget. Det er jeg meget åben over for. Jeg synes, det er et relevant emne, og Læreruddannelsesudvalget vil kunne bekræfte, at det stod i kommissoriet, at nu skulle vi have styrket praktikken. Jeg synes ikke rigtig, der er kommet nok ud af det. Hvis vi nu kunne gøre det bedre end Læreruddannelsesudvalget, var det da flot. Så det emne synes jeg bestemt vi skal dyrke.

Hr. Køpke Christensen var ked af, at det ikke kun er lærerne, som kan sidde i disse råd, som er nævnt. Jeg er helt åben over for, om man skal forbeholde lærerne disse pladser i disse rådgivende organer, men jeg har på fornemmelsen, at der er andre partier, som vil sige: Nej, det er meget vigtigt, at man behandler medarbejdergrupper lige. Sådan var det i hvert fald, da vi drøftede folkeskolen; det husker jeg tydeligt.

Når paragraffen er så åben, som den er, skyldes det netop dette, at selv om det i dag måske mange steder vil være naturligt at have sådan et skoleråd, hvor alle parter er med, så kan det godt være, at man om 20 år har en anden opfattelse, at man vælger nye samarbejdsformer, og så er det vigtigt, at vi ikke skriver paragraffen sådan, at vi skal til at ændre loven, for at det kan være tilladt, og det er vigtigt, at ikke alt skal gøres til forsøg, som man skal have ministeriets godkendelse af. Derfor er denne paragraf mere rammepræget end det, som udvalget har foreslået.

Jeg vil til slut sige, at når vi kommer ind i drøftelser af dette lovforslag, vil ordførerne op-